

[Axel Ivan Pedersen.]

den nuværende kommunestruktur, og de svarer i hovedsagen til dem, der lå til grund for selve kommunalreformen. Alle ændringer i den kommunale inddeling — det gælder såvel den primærkommunale som den amtskommunale — træffes ved indenrigsministerens beslutning, som dog må bero på en indstilling fra et indstillingsnævn og i vigtigere sager tillige med tilslutning fra et folketingsudvalg på 17 medlemmer. Begge disse organer institueres ved denne lovgivning, og man kan godt sige, at inddelingsnævnet og folketingsudvalget tilsammen afløser kommunalreformkommissionen. Ministeren kan dog uden at spørge inddelingsnævnet træffe beslutning i sager om regulering af grænsen mellem to kommuner, såfremt reguleringen ikke omfatter arealer på mere end 5 ha, der ikke er beboet af flere end 25 vælgere, altså uanset indbyggertallet i øvrigt.

Man kan, som lovforslaget er udformet, konstatere, at folketinget også i fremtiden vil få afgørende indflydelse på ændringer i den kommunale struktur.

Lovforslaget giver udførlig anvisning på fremgangsmåden, når der er tale om ansøgninger om ændringer, men det giver også ministeren selv en mulighed for at rejse sag om ændring af såvel den kommunale som den amtskommunale inddeling. Vilkårene for gennemførelse af ændringer fastsættes af indenrigsministeren efter en i loven nærmere beskrevet procedure, som inddrager såvel inddelingsnævnet som folketingsudvalget. I denne forbindelse er det værd at lægge mærke til bestemmelsen om, at såfremt en ændring af kommuneinddelingen eller den amtskommunale inddeling medfører en afgørende forringelse af en kommunes eller en amtskommunes økonomi og en væsentlig økonomisk fordel for en anden kommune eller amtskommune, så kan der under ganske særlige omstændigheder tillægges en passende godtgørelse til den tabende part, som udredes af den part, der har fordel af ændringen. Det er inddelingsnævnet, som det påhviler at fremsætte forslag til vilkårene, og såfremt ministeren ikke kan tiltræde inddelingsnævnets forslag, skal han indhente en udtalelse fra folketingsudvalget.

Ligesom loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, skal den under hensyn til den såkaldte hovedstadsreform heller ikke

gælde for Københavns amtsrådskreds, før end der er gennemført en hovedstadsreform. Forslaget om en hovedstadsreform blev som bekendt fremsat i sidste uge, og i modsætning til nærværende forslag vil behandlingen heraf sikkert kræve betydelig længere tid.

Det foreliggende forslag har været forelagt såvel Kommunernes Landsforening som Amtsrådsforeningen, og sidstnævnte fremkom med forskellige ændringsforslag, hvoraf nogle er taget til følge. Socialdemokratiet er enig i principperne for denne lovgivning og er indstillet på et hurtigt udvalgsarbejde, også for at de kommunale organisationer kan få lejlighed til at fremsætte eventuelle synspunkter.

H. C. Toft: I modsætning til den sidste taler skal jeg ikke nøje gennemgå forslaget enkeltheder og komme med kommentarer dertil, men kun give principiel tilslutning til forslaget, idet vi samtidig giver udtryk for, at vi ønsker et udvalgsarbejde, hvor vi nærmere vil drøfte med indenrigsministeren enkeltheder i lovforslaget, således at vi ved anden behandling er fuldt ud klar over konsekvenserne af det lovforslag, vi her står over for at gennemføre.

A. Chr. Andersen: Det foreliggende lovforslag skal afløse landkommunallovens procedurebestemmelser vedrørende større eller mindre ændringer i den kommunale inddeling. Disse procedureregler har jo været sat ud af kraft, medens den store inddelingsreform blev gennemført, som fik virkning fra den 1. april 1970. Kommunalreformkommissionen fik så til opgave i tiden 1. april 1970 til 1. april 1972 at finjustere kommune- og amtsgrænser efter den store reform. Det arbejde er nu ved at være tilendebragt, og det har herved været en forudsætning, at der efter 1. april 1972 fastlægges mere permanente regler for ændringer i den kommunale inddeling.

Kommunalreformen har vel ikke skabt den fulde tilfredshed alle steder, og man kunne nok have ønsket en mere ensartet størrelse af såvel kommuner som amter. Trods dette må man erkende, at tiden ikke er inde til allerede nu at gennemføre en ny reform på det kommunale område.

Det foreliggende forslag synes at kunne dække det behov, der trods alt vil kunne